

ind i en Tilstand som den, man kom ind i i Kristiania, da det tilsvarende skete der oppe i 1887, idet Politiet af Fortrydelse og Vrede over det, som var sket mod dets Ønsker, lagde Hænderne i Skødet og undlod at bruge de Bestemmelser, som de havde til Bekæmpelse af det, som alle maa ønske bekæmpet, nemlig Skandalen paa offentlige Steder. Det er det, vi ønske at afværge ved denne Paragraf, vi ønske, naar Lovforslaget vedtages, og saa Politiet vilde forsøge noget lignende nede hos os, idet det sagde: Nu kunne vi ingen Ting gøre, saa at kunne henvise det til § 2 og sige: Jo, noget kunne I gøre, I kunne ramme Utugtserhvervet i dets groveste Former, og det er ikke saa lidt. Ved det, jeg her har sagt om Politiets „Fortrydelse“, kan man maaske ogsaa forklare sig den Modstand, som denne § 2 møder, fordi der netop bag denne Modstand mod vort Forslag kan ligge — jeg siger ikke, at det ligger bag ved *al* denne Modstand — at man ønsker, at det skal blive rigtig ravsuskende galt, saa at man efter vort Forslags Vedtagelse kan vise, hvor meget *æe* havde Ret, som bekæmpede det.

Hermed tror jeg tilstrækkelig at have imødegaaet det ærede Mindretals Forslag. Jeg skal endnu kun sige over for det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam), at naar han paa ny henholdt sig til, at alle Lægeautoriteter her i Landet have udtalt sig for Bevarelsen af det bestaaende, kunde det være interessant at vide, hvor mange disse Lægeautoriteter ere. Naar den ene Læge efter den anden skyder sig ind under Autoriteter, kunde det være rart en Gang at faa at vide, hvor højt man skal op i Talrækken for at komme til Tallet paa de faa Mænd, for hvis Mening vi alle skulle bøje os. Vi kende jo det stærke Sammenhold, der er mellem Lægerne, deres Angst for at bryde ud, den har maaske haft større Virkning her, end man tænker, og dog have vi jo ogsaa Læger paa vor Side. Vi kunne imidlertid ikke nøjes med den Paastand fra de andre Lægers Side, at det bør blive, som det er, naar vi samtidig have deres øverste Autoritets Udtalelse for, at den nuværende Tilstand unægtelig „virker befordrende paa Usædeligheden og derigennem paa Udbredelsen af den veneriske Smitte“. Det lader ikke til, at det ærede Medlem endnu har faaet Opmærksomheden tilstrækkelig henvendt paa denne Udtalelse af det kongelige danske Sundhedskollegium fra 1889. Naar det selv gør denne Tilføjelse, aabner det Døren for og

giver os andre en berettiget Adgang til at kritisere Kollegiets Hovedstandpunkt. Naar det ærede Medlem saa henviser til det selvfølgeligelige i, at den Kvinde, der gaar rundt og søger Erhverv ved Utugt og lider af venerisk Smitte, naar hun indlægges paa Hospitalet, ikke kan smitte i den Tid, hun er der, saa har jeg allerede sagt, hvad derom kan siges, dels at ingenlunde al venerisk Syge kan optages, og dels at vel er det ubestridelig sandt, at saa længe hun holdes fast paa Hospitalet, kan hun ikke smitte, og det er en Fordel, men Ulykken er, at hun slippes ud, *inden hun er helbredet*, om end med en af de bekendte Sedler, der advarer hende imod Tilnærmelser til Mandfolk, men dog med fuld Tilsludelse fra Politiets Side til at drive sit Erhverv som før. Deri ligger Manglen ved Lægekollen, og det erkende Lægerne, som det ærede Medlem ogsaa selv indrømmede, om han end kun henviste til udenlandske Læger. At den nuværende Ordning er saa ufuldkommen fra et Lægestandpunkt, ligger i, at den ikke kan føres saaledes igennem, som Lægerne ønske det. I den halve Snes Aar eller mere, efter at hun har forladt Hospitalet, kan hun vedblivende smitte; saa lang Tid tager Helbredelsen. Derfor er det, at de egentlig krasse Reglementarister ville have Tvangen til at indlægges paa Sygehus og Opholdet der udstrakt saa længe, til Lægerne virkelig kunne erklære den vedkommende for helbredet. Det har det ærede Medlem ikke taget Ordet for og, saa vidt jeg ved, ingen her i Danmark, og saa slaar man sig selv paa Munden, naar man taler om det ubetinget rigtige i den nuværende Lægekollen. Den er kun en Halvhed, og saa er den, som andre store Lægeautoriteter have sagt, „*værre end ingen Ting*“.

Hvad Spørgsmaalet om Titlen angaar, er det saa underordnet, at det underer mig, at det ærede Medlem har villet spille flere Ord derpaa. Fordi vi sige, at det er et Forslag om Modarbejdelse af venerisk Smitte, sige vi ikke, at en Lov kan modarbejde Smitten i den Forstand, det ærede Medlem tager det, naar han paastaar, at den veneriske Smitte kun kan helbredes ved Medikamenter. Det er kun en Lov om Modarbejdelse deraf, men ikke en Lov, hvorved Helbredelse kan gennemføres. — Dermed har jeg ytret mig tilstrækkeligt, og skal altsaa slutte med at anbefale at stemme mod de stillede Ændringsforslag og stemme for, at Lovforslaget uforandret gaar til 3dje Behandling.